

**TE
VAGY
AZ
IGAZI
CÉLPONT**

ANDREA MARA

NEXT21

Budapest, 2026

Elissának, szeretettel

Előhang

MEG KELL ÖLNÖM a nővéremet.

Képtelen vagyok rá. Nem tudom megtenni.

Átvillan a tekintetem a konyha túloldalára.

Muszáj. Nincs más választásom.

Az arcom nyirkos, a torkom csontszáraz. A fejemben folyamatos a zúgás, a siralmas rémület hangja.

– Csináld már! – hallom a nővérem rekedt suttogását, mint ha ez ilyen egyszerű volna, mintha rám szabott feladat lenne őt megölni.

A családom tagja, a véremből való, egyike a három embernek, akiket a legjobban szeretek a világon.

Könnyek gördülnek le az arcán. Greta sohasem sír. Ő az erős köztünk, a gyakorlatias nővér. És most tennem kell ellene valami megbocsáthatatlant.

Odakintről tűzijáték durrogása hallatszik. Az Oakpark lakótelep nyári bulija. A szomszédaink esznek-isznak a szabad ég alatt, mit sem sejtve arról, ami a konyhámban zajlik.

– Nagyon szeretlek. – A hangom reszelős, a végtagjaim mint ha nem hozzám tartoznának. – Bocsáss meg!

Az eget bevilágítják a szikracsóvák, miközben Greta feltűri a ruhája ujját.

A torkomat elszorítja a gyász.

Odahajolok hozzá. A Halál megérkezett, hogy magával vigye. Végigremeg rajtam a halk zokogás.

Az injekciós tű mintha a kezemben sem volna. Hidegnek vagy forrónak vagy súlyosnak kellene lennie, vagy bármilyenek, ami utalna rá, milyen hatalom rejtőzik benne, de nem. Könnyű és semmilyen. Még egyszer körbenézek a konyhában. Hogyan lehetséges, hogy ez történik? Minden ugyanolyan, mint mindig. Ott a gyerekkorunkból ismerős, összekaristolt faasztal, a kékre mázolt szekrények, a göcsörtös, keményfa padlódeszkák.

A kezem remegve, centiről centire közelít a tű hegyével a nővérem vénája felé. Lehunyja a szemét.

– Bocsáss meg! – mondom újra, és benyomom a tűt a bőre alá, elárasztom méreggel az ereit.

Iszonyatomra, azonnal megtörténik. Miközben a sötét eget rózsás és arany fényekkel árasztják el a tűzijátéksóvák, Greta oldalra dől és lecsúszik a székről. A teste elterül a konyhapadlómon. Másodpercek alatt lezajlik.

Mindössze tíz nap kellett hozzá, és a világ összeomlott körülöttem. Tíz nap, négy halál, egy kórházban fekvő és egy rendőrségi őrizetben lévő tinédzser, a családom pedig szétesett.

És mindez egyetlen szöveges üzenet miatt.

1

Susan

Kedd, kilenc nappal korábban

CSINÁLTÁL MÁR VALAHA HÜLYESÉGET – akaratlanul, mert gondolkodás nélkül cselekedtél? Biztos vagyok benne, hogy igen; mindnyájunkkal előfordult már. És utána tépted-e a hajadat, azon gyötrődve, miért nem lassítottál le, és gondolkodtál előtte? Persze addigra már túl késő. A baj megtörtént.

Ennyi a hiba, amit elkövettem.

Egy képernyőfotóval kezdődött. Na, jó, egy olyan képernyőfotóval, amit egy rám nem jellemző rosszindulatú üzenet kíséretében küldtem tovább. Én legalábbis *szívesebben* gondolom úgy, hogy ez nem jellemző rám. Az is lehet, hogy csak azért mondom ezt magamnak, mert lelepleztek. De amikor megtörténik, egyáltalán nem gondolkodom. Rozzantnak érzem magamat, súlyos alvásmegvonásban szenvedek, és készen állok rá, hogy bárkivel harcba szálljak, aki az utamat keresztezi. Az út metaforikusan értendő – itthon ülök a kanapén, ölemben a négy hónapos kisbabámmal, és egy karnyújtásnyi távolságon kívül rekedt, egyre hűlő csésze teát bámulok. A falak körém záródtak az elmúlt hetek során, nagyon könnyű felbosszantani. Hiányolom a kisbaba születése előtti testemet, a külvilágot meg a régi önmagamat. És minden alkalommal, amikor ez a gondolat a felszínre bukkan, előnt a lelkifurdalás. Az én gyönyörű kis Bellám. Imádom őt, hát persze hogy imádom, de mégis. Hiányolom... magamat.

És fáradt vagyok. Említettem, milyen fáradt vagyok? El tudjátok képzelni azt a fáradtságot, amit az éjszakánként hatszor megszakított alvás okoz? *Semmi* sem készíti fel erre az embert. Ráadásul az előző éjszaka különösen rossz volt. Jon az egész napot a munkahelyén tölti (ami oké, muszáj dolgoznia), én itthon küzdök, hogy elaltassam Bellát, ő meg az istennek se akar aludni, és ez nehéz. Emellett egy kicsit félttem az elmúlt hetekben, csak picit, de mégis félttem attól, hogy a dolgok visszatérnek ugyanabba a kerékvágásba, amiben akkor folytak, amikor Bella megszületett. Hogy visszajutok oda, amikor nem tudtam megbirkózni a dolgokkal.

Szóval igen, ingerült vagyok és fáradt, és legszívesebben harapnék, amikor meglátom az üzenetet az Oakpark WhatsApp-csoportjában. Oakpark – ahol élek – egy nagy lakótelep, amelynek házait a hatvanas években építették, ide-oda kanyargó utcákkal és zsákutcákkal, és az üzenőcsoportunknak körülbelül háromszáz tagja van. A csoport nagyon hasznos, ha az ember használt bútort akar eladni vagy szegélynyírót akar kölcsönkérni. Időnként drámák is zajlanak ebben a körben, ezeket a szomszédság úgy lesi, árgus szemekkel, mintha moziban ülne, és tömné magába a pattogatott kukoricát. Titokban örülök ezeknek a pillanatoknak.

Sohasem terveztem, hogy főszereplője leszek egy ilyen oakparki mozidrámának.

Az üzenet Celeste Gearytől érkezik, a csípős kommentek királynőjétől. A kedvenc célpontjai az olyan bosszantó tényezők, mint a rosszul leparkolt kocsik vagy a hangosan ugató kutyák, de a ma esti megjegyzése a WhatsApp-csoport etikettjére vonatkozik. Egyik lakótársunk körbeírt, hogy az egyik helyi vállalkozástól kapjuk kölcsön a poharakat a jövő héten rendezett oakparki nyári bulira, valaki megköszönte, aztán én is beírtam a csoportba egy köszönömöt. (Itt ülök csapdába esve egy kisbaba alatt, ezért a három legkedvesebb hobbim egyike, ha Whats-

App-üzenetekre válaszolhatok.) Celeste másodperceken belül reagál:

Általános észrevétel: semmi szükség rá, hogy egy csomóan köszönetet mondjanak annak, aki posztol valamit, a csoport 300 tagú, mindenkinek rengeteg dolga van. Elfogadom, hogy vannak, akik elfoglaltabbak másoknál, de kérem, gondolkozunk, mielőtt írogatunk.

Még csak nem is ő a csoport adminisztrátora, egyszerűen saját szakállára írja az ehhez hasonló üzeneteket. Újra végigolvasom, és az arcom lángolni kezd. Nyilvánvalóan én, a második és egyetlen reagáló vagyok a célpont. A megjegyzés, „elfoglaltabbak másoknál”, annak szól, hogy itthon vagyok a kisbabával, de az is lehet, hogy a munkámra érti. Tanár vagyok. És nincs, ami jobban bosszantaná az embereket, mint a tanárok munkaidejének feltételezett kurtasága. Celeste, aki egy banknál tölt be valami nagymenő pozíciót, a gyakori üzleti utazásai meg a kérlelhetetlenül szoros időbeosztása mellett nem töltött otthon a gyerekeivel egy percnél több időt, miután megszülettek. Ezt a nővéremtől, Gretától tudom, aki egész életében itt élt Oakparkban. És pontosan ő, Greta meg a másik nővérem, Leesa az, akiknek elküldök egy képernyőfotót Celeste üzenetéről, és miközben az arcom még mindig izzik, ezt írom hozzá:

Öregem, milyen önelégült banya! Szívesen küldenék neki néhány fotót a férjéről, amint épp a PR-es lányra fonódik a Bar Four nyitóbulián. Vagy elmesélném neki, hogy az elkényeztetett kislánykája lóg a suliból és a barátjával találkozgat. És hogy mindenki tudja ám, hogyan tussolta el, amit a fia művelt Fitzpatrickék kisgyerekével. Az talán segítene letörölni a passzív-agresszív vigyort a képéről! Uhh, tudom! Rettenetes vagyok. De muszáj volt ezt kiadnom magamból!

Ledobom a telefont magam mellé a kanapéra, és ingerült sóhaj szakad ki belőlem. Minden idegesít. A szoba, ahol mostanság az időm legnagyobb részét töltöm. A sötétkék fal, ami olyan jól nézett ki annak idején, amikor kifestettem a szobát. Az okkerszínű bársonykanapé, ami egy kisebbfajta vagyronba került. A csészében hűlő tea, ami a kávézóasztalról vigyorog rám gúnyosan. E pillanatban Dél-Dublin vízvezetékeiben leginkább az általam kiöntött sokcsészényi elhűlt tea kering. Bella fészkelődik a bal karhajlatomban, apró szempillája megremeg álmában. Hét óra. Rémes ötlet hagyni, hogy ilyen sokáig aludjon, de istenem, képtelen lennék rávenni magamat, hogy felébresszem.

Mellettem megrezzen a telefon, és ugyanabban a pillanatban hallom, hogy nyílik a bejárati ajtó is. *Ó, hála az égnek!* Most Jon át tudja venni a kisbabát, és letusolhatok, vagy elindíthatok egy adag mosást, vagy megcsinálhatom a kismillió dolog egyikét, amikről napközben álmodoztam. Képzelteritek, arról álmodozni, hogy az ember kimoshat egy adag ruhát!

A telefonom újra rezeg, amikor Jon elindul felém a nappalin keresztül. A szeme sarkában nevetőránccokkal mosolyog rám, lehajol, hogy adjon egy puszit a fejem búbjára. A homlokán izzadság csillog, kocogott egyet munka után. A futás újdonság nála. Körülbelül hat hete kezdte, és teljesen a rabjává vált. Már így is karcsú és izmos, szóval annak dacára, ő mit állít, nem hiszem, hogy az edzettsége aggasztaná, inkább az a halvány gyanúm, hogy így reagál Bella születésére. Ez valamiféle korai életközepi válság lehet, és az az érzés válthatta ki, hogy hirtelen felnőtt és megöregedett. Ha látnátok Jont, nevetnétek ezen – harmincnyolc éves, de fiús külseje és kirobbanó energiája miatt sokkal fiatalabbnak néz ki. Én mindazonáltal megértem. Bella születése mindkettőnket megváltoztatott.

– Hogy vagytok, csajok?

– Megvagyunk. – Addig tekergőzöm óvatosan előre a kanapén, míg fel tudok tápászkodni. Igyekszem, nehogy felzavarjam Bellát, és átteszem Jon karjába.

– Ó, úgy készültem, hogy először letusolok, és...
Közbevágok.

– Szó sem lehet róla. Reggel óta arra várok, hogy letusoljak.

Több esze van annál, hogy nekiállna vitatkozni. Ekkor szólal meg a telefonom. Soha senki nem telefonál. Gretával meg Leesával egész nap üzeneteket írogatunk egymásnak, a barátaim is üzennek, a kismamacsoport tagjai meg hangüzeneteket küldenek, mert senkinek sincs ideje a telefonba pötyögni. Megfordítom a telefont. Greta neve villog a kijelzőn.

– Helló, mi a helyzet?

– Az üzeneted miatt hívlak. Töröld. *Töröld azonnal!*

Greta a hidegvérű nővér közölünk, amikor hallom, hogyan visít a telefonba, félholtra rémülök.

– Micsoda? Miért?

– Az üzeneted Celeste-ről. Elküldted a teljes Oakpark-csoportnak. Üzentem is. Töröld!

Bassza meg. Ügyetlenkedve megnyitom a WhatsAppot. Ó, atyám! A gyomrom mélyén minden tótágast áll. Gretának igaza van. Megfagy a vér az ereimben. Elküldtem a képernyőfotót meg a Celeste-ről szóló rosszmájú üzenetemet az egész csoportnak. *Ne, ne, ne... kérlek, add, hogy tévedjek!* A saját szavaim vádlón merednek rám. Nem tévedek. Elküldtem mind a háromszáz embernek. Beleértve Celeste-et is.

– Susan, vigyázz, hogy azt válaszod, „Törlés mindenkinél”, ne azt, hogy „Törlés csak nálam”, mert különben ott marad örökre! – kiabálja Greta a vonal végén.

Esetlen elszántsággal törlöm az üzenetet. Hányan láthatták? Celeste vajon látta? *Bassza meg, bassza meg, bassza meg!*

Greta még mindig vonalban van, a hangja mintha távolabbról érkezne, olyan erősen dobol a vér a fülemben. Jon megkér-

dezi, mi a baj, Bella felébred és sírni kezd. Mielőtt felfoghatnám vagy elmagyarázhatnám, mit tettem, sikerül kiborítanom a teljes bögrényi kihűlt teámat a nappali padlójára. *Ó, az istenért, lehetne még ennél is rosszabb a helyzet?*

Mint kiderül, a helyzet hamarosan sokkal-sokkal rosszabb lesz.

2

Susan

Kedd

AZ ÜZENETEM ÚGY TERJED, MINT A BOZÓTTŰZ. Abban a tíz percben, ami eltelt az elküldése és a törlése közt, Oakpark lakóinak tucatjai látták, és mint kiderült, sokan képernyőfotót készítettek róla, és továbbküldték a barátaiknak. Egy júliusi kedden, uborkaszезonban nem létezik ennél jellegzetesebb mozizós pillanatot. Gretától értesülök róla, hogyan terjed a képernyőfotóm, mert ő már látta a hokiedzők csoportjában is, és Leesától, aki meg az iskolai anyák csoportjában találkozott vele. Sok reakció és kérdés érkezik az Oakpark-csoportba, és néma hálaímat küldök az ég felé relatív névtelenségem miatt – a fiókom neve SO'D, és a profílfotóm egy százszorszép. De azon ez sem segít, hogy miközben olvasom őket, teljesen elszörnyedek, és émelygek a büntudattól:

Hát, szerintem ez félrement, ha nem tévedek!

Szerintem az illető valaki másnak szánta ezt...

Ki SO'D? Nem túl kedves!

pattogatott kukorica emoji

Emberek, ez nem vicces, nem szép Celeste-tel szemben. Láttam, hogy más csoportokban is megosztottátok, mindenkinek gondolkodni kéne, mielőtt posztol valamit.

Igen, különösen SO'D-nek!

Tudja valaki, kicsoda SO'D? Ez tényleg modortalanság volt tőle, bárki is.

Celeste-től: semmi.

A két tenyerembe temetem az arcomat. Hogy a fenébe küldhettem el az egész csoportnak a nővéreim helyett?

– Velem is előfordult már... ahogy mindenkivel – jegyzi meg Jon, olvasva a gondolataimban, és megsimogatja a hátamat. Bella most az ő vállán fekszik, időnként nyöszörög egy kicsit. Egyikünk sem törődik a kiborult teával. – Emlékszel rá, amikor morogtam, amiért a spanyolországi utazás olyan drága, és véletlenül a srácoknak küldtem el helyetted?

Nagyon kedves tőle, hogy próbálkozik, de ez nem ugyanaz. Jon meg a haverjai időtlen idők óta ismerik egymást, és napi rituálé köztük, hogy egymást ugratják. Ez nem ugyanaz. Jézusom, Celeste gyerekeit is megemlítettem. Kamaszok. A tanáruk vagyok. Felnőtt nő, középiskolai tanár, aki kamasz gyerekeken köszörüli a nyelvét. Mit mondtam Nikáról? Elkényeztetett. Ó, istenem.

– Nem lenne értelme felhívni Celeste-et? – veti fel Jon, és gyengéden a mózeskosárba fekteti Bellát, akinek a szájába tette a cumit. – Bocsánatot kérni tőle?

– Istenem, a gondolatát sem tudom elviselni. De talán az egész elsimul magától. Lehet, hogy meg sem tudja, hogy én voltam.

Jon kivesz egy palack Glenmorangie-t a tévé alatti szekrényből.

– Ha el vagy mentve a telefonjában, tudni fogja, hogy te vagy. És logikusan belegondolva, tanítod a gyerekeit, és ugyanazon a lakótelepen laksz... Gyanítom, megvan neki a számod.

Két vizespohárba whiskyt tölt.

– Vagy valaki megmondja neki. Jóban van Juliette-tel a szomszédból, nem? És mivel Juliette-nek megvan a számod, és látta, hogy te írtad, nyilvánvalóan azt is tudni fogja, hogy te voltál...

Legszívesebben elbőgném magamat.

– Rettenetesen lesznek a szülő-tanár találkozók.

– Hát, ezért lenne érdemes most felhívni, és túlesni az egészen. – A kezembe nyomja az egyik whiskyt. – Gyógyszer gyanánt.

Bella nyöszörögni kezd, Jon feláll, hogy visszategye a cumit a szájába.

– Miért nem vagy olyan férj, aki azt javasolja, dugjam homokba a fejemet, és ne csináljak semmit, ami nehezemre esik? – Mosolygok, hogy végre abbahagyjam a sírást, Jon pedig ad egy puszit a fejem búbjára, miközben visszaül. Bella újra elcsendesedett, szájában hőn szeretett cumijával.

Az ital jólesik, az erőteljes íz eltereli a figyelmemet. Jonnak igaza van: jobb, ha lenyelem a békát, és bocsánatot kérek. Nagy levegő. Iszom még egy kortyot a whiskyből, és kezembe veszem a telefont. Ha vállalom a tettemért a felelősséget, biztosan ér valamit...

Celeste nincs elmentve a kontaktjaim közé, ezért újra megnyitom az Oakpark-csoportot, hogy megtudjam a számát. Még mindig áradnak a reakciók, néhányan figyelmeztették a többieket, hogy ne válaszolgassanak, és lépünk tovább. De többségükben rólam szólnak az üzenetek – az emberek kérdezzetik, ki SO'D, azt akarják, hogy kérjek bocsánatot, és azt kérik az adminisztrátortól, hogy tiltsa ki a csoportból. Úgy érzem, lázam van, és émelygek. Ez az utolsó, amire vágyom. Nem vagyok konfrontálódó típus; utálok a vitákat. Reszkető kézzel elmentem a telefonomba Celeste számát, és mielőtt meggondolhatnám magamat, megnyomom a hívást.

Nem veszi fel.

Biztosan tudja, hogy én hívom. Így is megpróbálkozom még egyszer, inkább kötelességtudatból, mint azért, mert remélném, hogy felveszi. És a bennem lakó gyáva nyúl természetesen nem is akarja, hogy felvegye. Mégis mit fogok mondani? Bocsánat, hogy igazat szoltam? Igen, a legjobb, amit tehetek, hogy kilépek a csoportból, és az esetet soha többé meg sem említem.

Sajnos az, ha elhagyom a csoportot, nem állítja le a válaszokat – most már olyan üzenetek is érkeznek, amiket személyesen nekem címeztek. Olyanok is írnak, akik nem tudják, kit takar a SO'D név, de veszik a fáradságot, hogy magánban reagáljanak. Vannak, akik azt írják, gyalázat, amit műveltem, megbántottam Celeste-et, és a gyerekeit is feldúltam. Ledobtam a bombát, és hamis moralizálás ide vagy oda, mindenki imádja a drámát.

– Mit fogok csinálni, ha rájönnek, hogy a csoporttag SO'D nem más, mint Susan O'Donnell, a helyi iskola tanára? – kérdezem Jontól, miután Bella odafent alszik, és mindketten visszaülünk a kanapéra.

Grimasz.

– Inkább úgy fogalmaznék, nem a *ha* a kérdés, hanem a *mi*kor...

Mint általában a fővárosokra igaz, Dublinban sem élvez az ember teljes névtelenséget. És Dél-Dublin sem különbözik a többi területtől – az iskolák, sportklubok és lakótelepek hálózataán keresztül mindenki ismer mindenkit.

Rákereksek a neten a nevemre. Nem sok a találat – néhány Susan O'Donnellt találok a Facebookon meg a LinkedInen, de nem használom a közösségi médiát a saját nevemmel, és egy ideig görgetni kell, mire valami érdemlegesre bukkanok. Ott vagyok a Rathwood Parkban tanító pedagógusok közt, és egy online magazinban írnak egy jótekonysági vacsoráról, ahova Jonnal mentünk kettesben. Rólam nincs kép, csak Jonról, aki nagyon aranyosan fest a szmokingjában, amint épp átad egy csekket a jótekonysági est szervezőjének. És vannak még, jut

eszembe, és újabb nyugtalanságroham tör rám, a posztjaim a szülői fórumon, régebről, amikor rosszul mentek a dolgok. Nem akarok arra gondolni, miket írtam ott. De azok nem a saját nevem alatt futottak, ezért senki sem tudná, hogy én írtam őket.

– Állíts be egy Google Alertet – javasolja Jon, és felém nyújtja a glenmorangie-s üveget. – Úgy ha felbukkan a neten a neved, tudni fogsz róla.

Nem vagyok benne biztos, hogy a Google Alert képes megtalálni a közösségi médiában elhangzó pletykákat, de nincs vesztenivalóm, ha megteszem, amit javasol. Legyintve jelzem, hogy nem kérek whiskyt, más sem hiányzik, mint az, hogy kába fejjel vegyem kezembe a telefont. Jon tölt még egy pohár italt magának, és abban a pillanatban, amikor visszaül a kanapéra, jelez a telefonom, hogy üzenet érkezett.

Szégyellhetnéd magadat! Egy tanár, aki gyerekeket becsmérel. Valaki továbbküldhetné ezt a főnöködnék.

Tehát minimum egyvalaki tudja, hogy SO'D tanár. Óriási. És csak magamat hibáztathatom.

Valamivel éjfél után fekszem le, Jon néhány perccel később követ. Nem beszélünk, nem kapcsolunk lámpát sem, mert Bella a szobánkban alszik a kiságyában, de Jon még fél óra múlva is a telefonját bámulja, aminek irritál a fénye, miközben fekszem, és próbálok elaludni. Persze nem kifejezetten a telefonja tart ébren, hanem a büntudat és a lelkipurdalás. Hánykódom a különféle gondolatok és a reménykedés közt, hogy reggelre hátha elül az egész vihar, és az emberek találnak maguknak más szórakozást. De mi lesz, ha nem? Mi lesz, ha az iskolába is eljut a hír? Lehet, hogy bajba kerülök? Lehetséges... Ha nem lennék tanár, könnyebb volna. De akár jogos, akár nem, minket ma-

gasabb mérce szerint mérnek. És az aggodáson túl rettentően erős bűntudat gyötör. Nika, Celeste lánya nem épp a kedvenc tanítványom az osztályban, és Cody, a fia sem könnyű eset – de mindazt semmi sem igazolja, amiket írtam az üzenetben.

Végül erőt vesz rajtam a kimerültség, lehunyom a szememet. Ekkor harsány csörömpölést hallunk.

3

Susan

Kedd éjjel

A FÜLEMBEN DÜBÖRÖG A VÉR, ülő helyzetbe lendülök. Jézusom! Egy másodpercben beletelik, míg felfogom, mi történik, de a zaj, a csattanás – valamiképp a szoba belsejéből hallatszott. Adrenalin önti el az ereimet. Jon nevét kiáltva kiugrom az ágyból, odarohanok a hangosan síró Bellához, és csak akkor kezdem felfogni, mi történt, amikor már biztonságban van a karomban. Valami az ablaknak csapódott. Valami *bezúzta* az ablakot.

Jon is talpra szökken, és elrántja a sötétítőfüggönyt. Közben Bella megnyugszik a karjaim közt, a sírása nyöszörgéssé csendesedik. Repedések hálózata indul el sugárban az ablaküveg közepén tátongó lyuktól. Jon integet, hogy lépjek hátrébb, és kiabál valamit a szilánkokról. *Ó, istenem, ugye nem érte el valamelyik Bellát?* Odalépek az ágy mellé, felkattintom a lámpát, és alaposan megvizsgálom a lányomat, aztán újra ellenőrzöm. Sértetlennek tűnik. De az üvegtörmelék bárhol landolhatott volna. A kő vagy téglá, ami bezuhant a szobába, akár őt is megüthette volna. Az egész ablak beszakadhatott volna. Istenem! A torkom elszorul a rengeteg „mi lett volna, ha” hatására, és még szorosabban magamhoz ölelem a kisbabát. A régi érzések fellángolnak bennem. A félelem, hogy veszélyben van, hogy rossz anya vagyok, hogy én leszek az, aki bántódást okoz neki. A könnyek kitörni készülnek, miközben Jon még szélesebbre húzza a sötétítőfüg-

gönyt, és anélkül próbál meg kilesni az utcára, hogy túl közel állna az üveghez. Ekkor mindketten halljuk – egy autó hangja valahonnan közről. De látni semmit sem lehet. Lehet, hogy máris elhajtott Oakparkból? Valahol a főutca felé jár?

Jon óvatosan visszaereszti a sötétítő alját, és egyikünk sem szólal meg, míg elhátrál az ablaktól, és lehajol, hogy felvegyen valamit a padlóról. Egy tégl. Valaki bezúzta egy téglával az ablakunkat. Jon felém lép, közben ránéz a Ring ajtócsengőhöz tartozó applikációra a telefonján, de bárki is dobta a téglát, túlságosan távol volt ahhoz, hogy a kamera felvehette volna. A kijelzőn teljesen átlagos külvárosi éjszakát látunk – sötét van, de így, hogy az utcalámpák és a biztonsági fények világítanak, sosincs szuroksötét. Nyugalom. Biztonság. Egészen mostanáig.

Átviszem Bellát a kisebb vendégszobába, amelynek ablaka a hátsó kertre néz, és magam mellett tartom az ágyban, míg Jon felhívja a blackrocki őrszobát, hogy bejelentse a történeteket. A hangja a lépcsőfordulóból szűrődik fel, halk és sürgető.

Valószínűleg gyerekek voltak, súgja, amikor bemászik mellém az ágyba – néhány kamasz az iskolából, talán Nika vagy Cody barátai. A rendőrtől, akivel beszélt, kapott egy e-mail-címet arra az esetre, ha más baj is történne. Más baj – a gondolatra is rám tör az émelygés... Lehunyom a szememet, de mostanra minden remény elszállt, hogy aludni tudjak.

Szerda reggel Jon kihívja az üveget, és felajánlja, hogy otthon marad, és hagy egy kicsit aludni. Ez a javaslat, „hadd aludj egy kicsit”, újdonság, és nagyon kedves tőle, emellett az ötlet a legutóbbi házassági tanácsadási ülésről származik. A párterápiáról senki más nem tud, és nem nagy ügy, nem igazán az, de amióta Bella megjelent az életünkben, egy kicsit eltávolodtunk egymástól Jonnal. A barátaim szerint a távolodás normális; egy darabig a kisbaba jelent mindent. De a saját gondjaimmal együtt, amelyek a kisbaba születése körül jelentkeztek, ezt már aggályosnak

találtam. Ezért hat héttel ezelőtt kértem egy időpontot a házassági tanácsadásra. Ez inkább csak multivitamin, ami segít, nem gyógyszeres kúra, ami gyógyít – így magyaráztam Jonnak. A nővéreimnek azt mondjuk, fizioterápiára járok, amikor bébiszitterkedésre kérjük őket. Valami szülés utáni fizioterápia vagy ilyesmi – elfogadják akkor is, ha ilyen homályosan fogalmazok, és nem kérdezősködnek. Hogy őszinte legyek, nem voltam benne biztos, hogy a tanácsadás igazi segítséget jelent, de ez az ajánlat, hogy itthon marad, most határozott lépést jelent a jó irányba.

Így is azt mondom neki, menjen csak el dolgozni – Greta majd átugrik, hogy társaságom legyen, míg az üvegesre várok, és amúgy sem tudnék aludni, még ha itthon maradna sem. Sosem tudok aludni napközben – az „akkor aludj, amikor a baba is alszik”-módszert nem nekem találták ki –, ma pedig különösen reménytelen ügy lenne a történetek után. Így hát Jon elindul, komor tekintettel szemlél valamit a telefonján, máris elveszve a munkájában, és Greta pont ekkor érkezik meg.

A nővérem, nagyon kényelmes módon, közvetlenül mellettünk, az Oakpark 28.-as szám alatt lakik, a gyerekkori otthonunkban. A két ház azonban nem is különbözhetne ennél jobban – Greta teljesen felújíttatta a 28.-as épületet, amit most egy világ választ el attól a fenyődeszkás-linóleumos otthontól, amiben felnőttünk. Most mindenhol világos padlócsenpe húzódik, márványpultok, világítóan fehér falak. Minimalista, praktikus, sehol semmi csicsa – pont, mint Greta. Egyedül él, és a régi szobámat otthoni edzőteremmé alakította, Leesa régi szobáját pedig irodává. Van egy vendégszobája is, arra az esetre, ha szeretnék egy kicsit kikapcsolódni Jon folytonos horkolásából, ahogy néha mondogatja vigyorogva. Jonnak van néhány hibája – néha a vajas kést a pulton hagyja, vagy itt-ott használt kávéscsészék maradnak utána –, de a horkolás, hál’ istennek, nem tartozik közéjük.

A mi házunk egy kicsit ódonabb és lelakottabb, mint Gretáé. Szerintem inkább a jó értelemben ódon. Jonnal négy évvel ezelőtt vettük meg a régi szomszédainktól, és én boldog voltam, hogy visszatérhetek Oakparkba. Amikor beköltöztünk, felszedtük a szőnyeget, és felcsiszoltattuk az eredeti padlódeszkákat, ezért a házban mindenhol sárgás, göcsörtös tölgyfa padló fut, ami nem divatos, de melegséget és otthonos hangulatot áraszt. A falak a legtöbb helyen sötétkékek vagy zöldek, rajtuk nyomatokkal és falikárpitokkal, amiket Baliról, Fokvárosból és Thaiföldről hoztunk az utazásainkról, Bella előtt. A konyhát türkizsínűre mázolt fa uralja, a mennyezetről egy sor ütött-kopott rézedény függ. A konyhaasztal a gyerekkoromból származik, Greta adta nekem, amikor néhány éve lecserélte egy újra, az asztallapon még mindig ott vannak a régi nyomok, ahol gyereként összekaristoltuk a tollunkkal. Itt ülünk le most, várva az üveget.

Greta a szokásos melegítőalsó-sportcipő kombót viseli, hozzá egy egyszerű sötétkék pólót, rajta fehér betűs „Edző” felirattal, göndör vörös haját lófarokba fogta a feje búbján. Amikor vállon átvetős táskáját felakasztja a szék háttámlájára, megcsörrennek benne az étrend-kiegészítős fiolák meg a tablettái. Elveszi Bellát a karomból, én meg összegyűjtöm a bátorságot, hogy megnyissam a telefonomat.

Hat új üzenet érkezett, az emberek mindben azt írják, nem lenne szabad engedni, hogy tanítsak. Az emberek *imádnak* háborogni, még akkor is, ha nincs rájuk semmiféle hatással egy ügy. Megkísért a gondolat, hogy törölöm a WhatsAppot, de azzal elvágnám magamat Jontól, a nővéreimtől meg a barátaimtól is, inkább blokkolom a küldőket, lezárom a telefont, és épp ekkor csöngetnek az ajtón.

Felállok, hogy kinyissam, de nem az üveges jön, akire számítottam, hanem Juliette Sullivan, aki a másik oldali szomszé-

dunk. A szívem elszorul. Juliette történetesen egyben Celeste Geary egyik legjobb barátnője.

– Susan! – üdvözl. – Csak benéztem, hogy vagy, miután – villantja meg kimódolt habozás után hófehér fogsorát telt alsó ajka fölött –, nos, miután elküldted este azt az üzenetet.

Magamra erőltetek egy mosolyt.

– Teljesen jól, kösz, hogy kérdezed.

– Jól van. És figyelj, szerintem nagyon sokan még csak azt sem tudják, hogy te voltál. – Jóindulatú mosolyt villant rám. – Mármost, nyilvánvalóan, nekem megvan a számod, ezért én tudtam. Arra gondoltam, „Szegény Susan”, és persze szegény Celeste. – Megcsóválja a fejét. – És gyanítom, az utcában lakó emberek nagy része is tudni fogja, hogy te írtad, meg azok, akiknek a gyereket tanítod, szintén elmenthették a számodat az évek során, szóval *ők tudni fogják*. De őszintén, biztos vagyok benne, hogy az Oakpark-csoportból az emberek felének vagy esetleg harmadának fogalma sincs róla, hogy te voltál. Minden rendben lesz!

Ó, atyám, mennyire élvezi ezt. Semmi mást nem akarok, mint bevágni az ajtót az orra előtt, de már így is épp elég nagy bajban vagyok.

– Tudok segíteni bármiben? – kérdezi még, a fejét színlelt együttérzéssel félrebillentve.

– Hacsak nincs egy időgéped, akkor valószínűleg nem... – Ekkor vág belém egy gondolat. – Ami azt illeti, gondolom, nem vettél észre semmit éjjel, ugye? Valaki betörte az ablakunkat éjjel fél egy körül. – A nyakamat nyújtogatom a fal felé, ami elválasztja Juliette kocsibeállóját a miénktől. – Arra gondoltam, hogy onnan, annak a tetejéről vehettek el egy meglazult téglát, ahol már omladozott.

– Ó, te jó ég! – ragyog fel a szeme. – De igen, hallottam valami zajt éjjel! Kinéztem, és valaki épp beszállt az autójába. – Egy hosszú, selymes hajfürtöt a füle mögé igazít. – De semmilyen

részletet nem tudtam kivenni, túl sötét volt, és nem is törődtem vele. Istenem! Valaki betörte az ablakotokat? Gondolod, hogy az üzeneted miatt?

– Valószínűleg csak a gyerekek szórakoztak. – Hátrálok. – Jól van, jobb lesz, ha visszamegyek Bellához.

A kezével megtámaszkodik az ajtófélfán.

– Vasárnap ebédre vendégül látom Celeste-et meg a családját. Meg fogom kérdezni, jól van-e, és elmondom neki, milyen borzalmasan érzed magad. De ne gyötrődj rajta nagyon. *Bárki-vel* megtörténhet ilyesmi.

Az arcáról azt lehet leolvasni, hogy *senkivel sem* történhet ilyesmi, csak egy akkora idiótával, mint Susan O'Donnell. Biccentek, mosolygok, és becsukom az ajtót.

Amikor visszatérek a konyhába, Gretát ott találom, amint aggódó arccal mered a telefonjára.

– Mi az? – kérdezem, és visszaülök.

Átcsúsztatja a telefonját a viharvert asztallapon, és miközben lehajol, megfogja Bella fejét, hogy óvja.

– Ezt látnod kell.